

ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 26 OCTOMBRIE 2010

DECIZIA CIVILA NR.

PREȘEDINTE :

JUDECĂTOR :

JUDECĂTOR : ...

GREFIER :

S-auvuat în examinare recursurile declarate de pârâtele Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad și Administrația Finanțelor Publice Arad împotriva sentinței civile nr./19.04.2010 pronunțată de Tribunalul Arad în dosar nr. .../.../2010 în contradictoriu cu reclamantul intimat X, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă pentru reclamantul intimat avocat, lipsă pârâtele recurente.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care, reprezentanta reclamantului intimat depune la dosar împuternicire avocațială și concluzii scrise, arată că nu mai are alte cereri de formulat ori probe de administrat.

Instanța din oficiu invocă excepția de tardivitate a declarării recursului de către pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad.

Reprezentanta reclamantului intimat asupra excepției invocate, solicită admiterea acesteia.

Nefiind alte cereri de formulat, probe de administrat ori excepții de invocat, instanța constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul asupra recursurilor.

Reprezentanta reclamantului intimat solicită respingerea recursurilor declarate conform concluziilor scrise, fără cheltuieli de judecată.

CURTEA

Asupra recursului de față constată:

Constată că prin cererea înregistrată la Tribunalul Arad sub nr./.../2009 la data de 11.11.2009 și precizată în ședința publică din 25.01.2010 reclamantul X a chemat în judecată pe calea contenciosului administrativ fiscal pe pârâtele Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad - Activitatea de Inspecție Fiscală, pentru anularea Deciziei de impunere nr. din 05.08.2009 și a Deciziei nr./19.oct.2009 de soluționare a contestației reclamantului și Administrația Finanțelor Publice a municipiului Arad, pentru restituirea sumei de lei, reprezentând taxa specială pentru

autoturisme și autovehicule plătită conform chitanțelor seria nr./, actualizată cu dobânda legală de la data plății până la data restituirii efective și la cheltuieli de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul arată că în anul 2007 a achiziționat din Franța, un autoturism marca cu nr. de identificare pe care l-a introdus în țară și l-a înmatriculat pe numele său sub nr. La data înmatriculării i s-a solicitat și a achitat, la Trezoreria municipiului Arad, taxa de primă înmatriculare în sumă totală de lei, cu chitanțele seria .. nr./10.07.2007, nr. .../30.07.2007, nr./31.07.2007.

Ulterior analizând temeinicia și legalitatea plății taxei, reclamantul arată că a contestat această taxă și în data de 18.09.2008 i-a solicitat pârâtei AFP a municipiului Arad restituirea sumei plătite în mod nedatorat.

Ca urmare a solicitării, pârâta a dispus efectuarea unui control fiscal cu privire la modul în care suma a fost calculată, iar în urma inspecției efectuate nu numai că nu s-a dispus restituirea sumei solicitate, dar DGFP a jud. Arad a emis Decizia de impunere nr./5 aug.2009 prin care i-a solicitat în plus plata sumei de lei, reprezentând diferență de taxă specială pentru autoturisme și autovehicule calculată în baza prevederilor art. 214 ind. 1 - 214 ind. 3 din Codul fiscal și lei reprezentând majorări de întârziere aferente debitului calculate pentru perioada 23 iunie 2007 - 4 august 2009.

Reclamantul mai arată că prin Decizia nr./19 oct. 2009 DGFP a județului Arad a respins contestația sa împotriva Deciziei de impunere nr./5 aug.2009, cu motivarea că taxa suplimentară a fost corect calculată, ca legal datorată, în conformitate cu dispozițiile art. 214 ind. 1 din Codul fiscal și Normele de aplicare a Codului fiscal aprobate prin HG nr. 44/2004.

Reclamantul consideră că taxa percepută este nelegală fiind contrară dispozițiilor art.90 din Tratatul privind Instituirea Comunității Europene CE întrucât discriminează autoturismele second-hand provenind din alte state membre ale Uniunii Europene.

Prin această taxă, afirmă reclamantul, este încălcat principiul nediscriminării între produsele naționale și produsele similare importate, din analiza aplicării taxei rezultând că aceasta este percepută numai pentru autoturismele înmatriculate în CE. și neînmatriculate în România, în timp ce pentru autoturismele deja înmatriculate în România, la o nouă înmatriculare, taxa nu mai este percepută.

Prin întâmpinări, pârâtele au solicitat respingerea acțiunii parțial ca neîntemeiată și nelegală, iar parțial ca fiind fără obiect, cu motivarea că începând cu data de 01 07 2008 a intrat în vigoare O.U.G. nr. 50/2008 cu Norme metodologice de aplicare din 24 06 2008.

Conform dispozițiilor art. 11 din ordonanță, taxa rezultată ca diferență între suma achitată de contribuabil în perioadă 1 ianuarie 2007 - 30 iunie 2008, cu titlu de taxă specială pentru autoturisme și autovehicule, și cuantumul rezultat din aplicarea prevederilor privind taxa de poluare pentru autovehicule, se restituie pe baza procedurii stabilite în normele metodologice de aplicare a ordonanței de urgență.

Consideră că, restituirea unei părți din taxa achitată se face doar în baza unei cereri depusă, însoțită de actele prevăzute în norme și organul fiscal va proceda la restituire în termenul indicat de dispozițiile Codului de procedură fiscală, fără a fi nevoie de intervenția instanței de judecată. Din acest punct de

vedere, apreciază pârâta că acțiunea reclamantului a rămas fără obiect existând o procedură de restituire de care aceasta poate să uzeze.

Mai arată cu privire la partea de taxă a cărei restituire nu se face la cerere potrivit O.U.G. nr. 50/2008, din expunerea de motive a ordonanței, rezultă că în scopul asigurării protecției mediului prin realizarea unor programe și proiecte pentru îmbunătățirea calității aerului și pentru încadrarea în valorile limită prevăzute de legislația comunitară în acest domeniu, ținând cont de necesitatea adoptării de măsuri pentru a asigura respectarea normelor de drept comunitar aplicabile, inclusiv a jurisprudenței Curții de Justiție a Comunității Europene, a fost adoptată Ordonanța de Urgență nr. 50 /2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, astfel că diferența de taxă achitată de reclamant este legală și în conformitate cu normele comunitare ea neputând fi restituită nici la cerere nici în alt mod.

Pârâta DGFP a jud. Arad a invocat și excepția inadmisibilității acțiunii, cu motivarea că reclamantul, deși a solicitat anularea Decizie de impunere nr./5 aug.2009, nu a îndeplinit procedura prealabilă prevăzută de art. 7 din Legea nr. 554/2004 și art. 210 din codul de procedură fiscală, în sensul că nu a făcut dovada atacării acestui act.

Urmare acestui fapt, prin precizarea de acțiune din 25 ianuarie 2010, reclamantul a solicitat și anularea Deciziei nr./19 oct, 2009, prin care DGFP a jud. Arad a respins contestația sa împotriva deciziei de impunere respective și a declinat, pentru soluționare, capătul de cerere prin care reclamantul a solicitat restituirea sumei de lei reprezentând taxă specială pentru autoturisme pentru autovehicule și autoturisme, în favoarea AFP a municipiului Arad.

Prin sentința civilă nr...../19.04.2010 Tribunalul Arad a respins excepția inadmisibilității acțiunii invocată de pârâta DGFP Arad și a admis acțiunea precizată cu consecința anulării deciziei de impunere nr./5.08.2009 și a deciziei de soluționare a contestației emisă sub nr./19.10.2009 fiind obligată pârâta AFP Arad să restituie reclamantului suma de lei reprezentând taxă de primă înmatriculare actualizată cu dobânda legală calculată conform art. 124 C.p.f. cu obligarea totodată la plata cheltuielilor de judecată în sumă de lei.

Pentru a hotărî astfel instanța a reținut următoarele:

Reclamantul a cumpărat în anul 2007 un autoturism second hand din, pentru înmatricularea căruia a fost obligat să achite lei, cu titlu de taxă de primă înmatriculare pentru autoturisme și autovehicule.

Referitor la susținerea pârâtei privind incidența în cauză a OUG nr. 50/2008 cu începere de la 1 iulie 2008, instanța va reține ca întemeiată apărarea formulată de reclamant în sensul că art. 11 din OG nr. 50/2008 nu este aplicabil situației juridice din litigiul dedus judecății, având în vedere că dispozițiile art. 214¹ - 214³ Cod fiscal au fost abrogate de la data de 1 iulie 2008, iar reclamantul a definitivat procedura de înmatriculare a autoturismului la data de 31 iulie 2007. Taxa de primă înmatriculare a fost încasată de către pârâtă în temeiul art. 214¹ - 214³ din Codul fiscal, în vigoare în perioada 1 ianuarie 2007-30 iunie 2008, conform chitanțelor arătate în cele ce preced.

Instanța a dat astfel eficiență prevederilor constituționale consacrate în art. 15 alin. 2 din Constituția României privind principiul neretroactivității legii, reținând astfel că noua ordonanță de urgență nu se poate aplica situațiilor juridice născute anterior.

Prin urmare nici reclamantul care și-a înmatriculat autoturismul în această perioadă, achitând taxa specială corespunzătoare reglementărilor în vigoare nu

poate fi obligat să achite o altă taxă în temeiul noii reglementări. Instanța va reține și faptul că aplicarea dispozițiilor art. 11 din OUG nr. 50/2008 cade în competența exclusivă a organelor fiscale, singurele care pot calcula și restitui diferențele dintre vechea taxă și noua taxă instituită prin OUG nr. 50/2008.

Reclamantul este îndreptățit la restituirea integrală a taxei încasate cu încălcarea dreptului comunitar.

Instanța a apreciat că, esențial pentru rezolvarea problemelor de drept deduse judecății, este acceptarea aplicării în cauză a dispozițiilor art. 148 alin. 2 din Constituția României care statuează că prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne. Aliniatul 4 al aceluiași articol, prevede, că, între alte instituții, autoritatea judecătorească garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din alin. 2 menționat.

Analizând dispozițiile art. 90 paragraful 1 din Tratatul Comunității Europene, invocat de reclamant, instanța a constatat că acesta prevede că „nici un stat membru nu aplică, direct sau indirect, produselor altor state membre impozite interne de orice natură mai mari decât cele care se aplică, direct sau indirect, produselor naționale similare”.

În cauza dedusă judecății instanța a constatat că sunt aplicabile în mod direct dispozițiile din dreptul comunitar care au prioritate față de dreptul național.

În consecință, prevederile menționate din Tratat limitează libertatea statelor în materie fiscală de a restricționa libera circulație a mărfurilor prin interzicerea taxelor discriminatorii și protecționiste. Astfel, art. 90 (1) interzice discriminarea fiscală între produsele importate și cele provenind de pe piața internă și care sunt de natură similară. Esențialul acestei taxe interzise este că perceperea ei este determinată de traversarea graniței de către autoturismul supus taxei, dintr-o țară comunitară, în România.

Invocând jurisprudența Curții de Justiție Europene, instanța a reținut că prin Decizia în cauza Costa/Enel (1964), CJE a stabilit că legea care se îndepărtează de Tratat - un izvor independent de drept - nu ar putea să ducă la anularea lui, dată fiind natura sa originală și specială, fără a-l lipsi de caracterul lui de lege comunitară și fără ca baza legală a Comunității însăși să fie pusă la îndoială.

Mai mult, aceeași decizie a definit relația dintre dreptul comunitar și dreptul național al statelor membre arătând că dreptul comunitar este o ordine juridică independentă care are prioritate de aplicare chiar și în fața dreptului național ulterior, or, în speță, taxa specială auto a fost introdusă în legislația internă prin Legea nr. 343/2006 privind Codul fiscal.

De asemenea, în cauza Simmenthal (1976) CJE a stabilit că judecătorul național este obligat să aplice normele comunitare, în mod direct, dacă acesta contravin normelor interne, fără a solicita sau aștepta eliminarea acestora pe cale administrativă sau a unei alte proceduri constituționale.

Tribunalul a constatat că acțiunea reclamantului este o acțiune în restituirea unor taxe achitate fără temei legal întemeiată pe art. 214 (3) și art. 117 Cod procedură fiscală, întrucât suma plătită de reclamant nu a fost datorată potrivit legislației comunitare.

Reclamantul a achitat taxa conformându-se dispozițiilor art. 214¹ și 214³ Cod fiscal și unei calculații privind taxele speciale pentru autoturisme, stabilită de Ministerul Finanțelor și care este afișată în formă electronică, în mod public fiind irelevant aspectul că această plată a fost făcută voluntar în condițiile în care

operațiunea de înmatriculare a autoturismului second-hand cumpărat dintr-un stat membru al UE, în România, este condiționată de plata acestei taxe.

A considera că reclamantul nu poate contesta încălcarea dreptului comunitar prin reglementarea și perceperea în acest mod a taxei speciale pentru autoturisme, în lipsa unui titlu de creanță cu suport material, ar echivala cu negarea dreptului reclamantului de a avea acces liber la justiție și ar contraveni art. 21 alin. 1 din Constituția României care statuează că orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor sale legitime, în timp ce nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.

Deoarece în România, stat comunitar de la 1 ianuarie 2007 care și-a asumat obligația de a respecta dispozițiile din tratatele originare ale comunității, dinainte de aderare, nu se percepe nici un fel de taxă pentru autoturismele produse și înmatriculate ori reînmatriculate în țara noastră, dar se percepe o astfel de taxă pentru autoturismele deja înmatriculate în celelalte state, instanța constată o diferență de tratament, cea ce introduce un regim juridic fiscal discriminatoriu pentru autovehiculele aduse în România din Comunitatea Europeană în scopul reînmatriculării lor în România, ceea ce contravine dispozițiilor art. 90(1) din Tratatul CEE. Aceste dispoziții care fac parte de la data de 1 ianuarie 2007 din ordinea interioară a României, se opun taxei speciale pentru primă înmatriculare pentru achizițiile intercomunitare de autoturisme neînmatriculate pe teritoriul național, astfel încălcându-se principiul libertății circulației mărfurilor.

Dreptul conferit de reglementarea comunitară de bază fiind încălcat prin aplicarea reglementărilor dreptului național, instanța constată că suma plătită de reclamant nu a fost datorată, fiind încadrată ilegal în condițiile art. 214¹ - 214³ Cod fiscal, se impune obligarea pârâtei la restituirea aceste taxe.

În consecință, instanța a constatat că deși reclamantul i-a solicitat pârâtei AFP a municipiului Arad restituirea taxei de primă înmatriculare ca nedatorată, pârâta DGFP a jud. Arad, controlând modul în care a fost stabilită taxa, a emis Decizia de impunere nr./5 august 2009, obligându-l pe reclamant să plătească în plus suma totală de lei, reprezentând diferență de taxă și majorări de întârziere, în considerarea faptului că la data înmatriculării taxele nu au fost corect calculate.

Prin Decizia nr./19.oct.2009 pârâta DGFP a jud. Arad a respins contestația reclamantului împotriva deciziei de impunere, cu motivarea că suma a fost corect calculată și încasată, în conformitate cu prevederile art. 214 ind. 1, Cod fiscal, în vigoare la data înmatriculării autoturismului, deși, conform considerentelor arătate mai sus, această taxă este incompatibilă cu prevederile art. 90 din Tratatul U.E.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs pârâtele Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad și Administrația Finanțelor Publice Arad.

Prin recursul declarat de AFP Arad se solicită în principal casarea cu trimitere spre rejudecare iar în subsidiar modificarea sentinței recurate în sensul respingerii acțiunii așa cum a fost formulată și precizată.

În motivarea recursului se arată că hotărârea primei instanțe este nelegală și netemeinică câtă vreme, în condițiile legislative prezente, acțiunea reclamantului a rămas parțial fără obiect ca urmare a intrării în vigoare la 1.07.2008 a OUG 50/2008 care la art. 11 prevede posibilitatea de restituire a sumelor reprezentând diferența între taxa specială pentru autoturisme și autovehicule și taxa de poluare.

Cu privire la partea de taxă a cărei restituire nu se face la cerere potrivit OUG 50/2008, recurenta arată că OUG 50/2008 a fost adoptată tocmai pentru respectarea legislației comunitare și este rezultatul negocierilor și analizelor realizate între România și Comisia Europeană, taxa pe poluare nefiind contestată de Comisia Europeană sau alt organism comunitar. Îndeplinirea acestei condiții este evident că diferența de taxă achitată de reclamant este legală, ea neputând fi restituită nici la cerere nici în alt mod. A decide altfel ar însemna ca prin hotărârea pronunțată instanța să îngreădească politica fiscală a statelor comunitare.

Recurenta mai precizează faptul că taxa pe poluare instituită prin OUG 50/2008 a fost supusă analizei Comisiei Europene care a apreciat caracterul conform al acesteia cu criteriile europene.

În drept s-au invocat [disp.art.304](#) pct.4 și 9 , 3p4¹ și 312 C.p.c.

Prin recursul declarat de pârâta DGFP Arad s-a solicitat modificarea sentinței recurate în sensul respingerii acțiunii reclamantului și menținerii actelor administrative atacate.

În motivarea recursului se arată că soluția primei instanțe este nelegală și netemeinică câtă vreme legislația fiscală cuprinsă la art.214¹-214³ Cod fiscal prevede în mod expres plata taxei speciale cu ocazia primei înmatriculări, rezultând că aceasta este în mod legal datorată.

Referitor la prevederile comunitare invocate de prima instanță se arată că Tratatul obligă orice stat membru destinat în ceea ce privește rezultatul care trebuie obținut, lăsând în același timp autorităților naționale competența în ceea ce privește alegerea formei și a mijloacelor.

Din jurisprudența constantă a CJCE rezultă că Tratatul nu este încălcat prin instituirea unei taxe în momentul primei înmatriculări a unui autovehicul pe teritoriul unui stat membru, perceperea ei fiind determinată de traversarea graniței de autoturismul supus taxei, dintr-o țară comunitară în România, astfel încât prin caracterul ei fiscal taxa intră în regimul în teren de impozitare, domeniu în care statele membre se manifestă în mod suveran.

În speță reclamantul nu a demonstrat că taxa de primă înmatriculare a fost calculată de organele fiscale cu încălcarea dispozițiilor legale aplicabile în speță, iar pe de altă parte între valoarea taxei speciale calculată conform Codului fiscal și valoarea taxei pe poluare reglementată de OUG 50/2008 nu există o diferență achitată în plus.

În drept s-au invocat disp.art. 304 pct.7 și 9 și art. 304¹ C.p.c.

Prin concluziile scrise depuse la dosar intimatul reclamant a solicitat respingerea recursurilor și menținerea ca legală și temeinică a hotărârii primei instanțe, fără cheltuieli de judecată în recurs arătând în esență faptul că dispozițiile OUG 50/2008 nu sunt incidente în cauză, instanța de fond analizând în mod corect prevederile Codului fiscal prin raportare la prevederile din Tratat reținând în final că suma plătită nu a fost datorată potrivit legislației comunitare.

La termenul de judecată din 26.10.2010 instanța de recurs, din oficiu a invocat excepția privind tardivitatea recursului declarat de către pârâta DGFP Arad, iar în analiza acestei excepții, ținând cont de dispozițiile art. 137 alin.1 C.p.c. ce obligă instanța a se pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură sau de fond ce fac inutilă cercetarea în fond a cauzei se rețin următoarele:

Sentința civilă nr./19.04.2010 a fost comunicată pârâtei DGFP Arad la data de 15.06.2010 așa cum rezultă din fila de comunicare aflată la fila 86 dosar

fond, iar recursul a fost declarat de către pârâtă la data de 02.07.2010 conform mențiunii oficiului poștal Arad nr.1, aflată pe plicul de la fila 15 dosar recurs.

Potrivit art.20 alin. 1 din Lg.554/2004 coroborat cu art. 301 C.p.c. termenul de recurs este de 15 zile și curge de la comunicarea hotărârii dacă legea nu prevede altfel, ori în speță termenul pentru declararea recursului a expirat la data de 1 iulie 2010, astfel încât având în vedere [disp.art.101](#) C.p.c. privind modul de calcul al termenelor procedurale precum și [disp.art.104](#) C.p.c. privind actele de procedură transmise prin poștă instanțelor judecătorești, instanța în baza art. 103 alin.1 C.p.c. ce cuprinde sancțiunea ce intervine pentru neexercitarea oricărei căi de atac în termenul legal, coroborat cu art. 312 al.1 C.p.c. va proceda la respingerea recursului declarat de pârâta DGFP Arad ca fiind tardiv introdus.

Reținând ca întemeiată excepția tardivității declarării recursului în baza art. 137 al.1 C.p.c. instanța nu va mai proceda la analiza pe fond a motivelor de recurs invocate de această pârâtă.

În ceea ce privește recursul declarat de pârâta AFP Arad, analizând sentința recurată prin prisma motivelor de recurs, a probelor administrate și a dispozițiilor legale incidente, inclusiv art.304¹ C.p.c. Curtea reține că recursul este nefondat după cum urmează.

Reclamantul a solicitat obligarea pârâtei AFP Arad la restituirea taxei de primă înmatriculare în sumă de lei apreciind în esență faptul că dispozițiile legale interne ce reglementau această taxă cuprinse la art. 214¹ și urm. Cod fiscal contraveneau prevederilor art. 90 din Tratatul CE (în prezent art. 110 din TFUE).

Pe fondul cauzei Curtea reține ca potrivit [disp.art.90](#) al.1 din Tratatul CE (în prezent 110 din TFUE), nici un stat membru nu aplica direct sau indirect produselor altor state membre impozite interne de orice natura mai mari decât cele care se aplica direct sau indirect produselor naționale similare. Ca atare prevederile menționate din Tratat limitează libertatea statelor de a restricționa libera circulație a mărfurilor prin interzicerea taxelor discriminatorii și protecționiste. Se interzice astfel discriminarea fiscală între produsele importate și cele provenind de pe piața internă de natură similară. Art. 90 din Tratat se referă la o discriminare determinată de o diferență între impozitele aplicate produselor altor state membre și impozitele interne de orice natură care se aplică direct sau indirect produselor naționale similare.

Discriminarea la care se referă acest text legal are în vedere o comparație între nivelul de impozitare al produselor altor state membre ale UE în comparație cu nivelul de impozitare al produselor de pe piața internă a Statului Roman. Este de necontestat că taxa de primă înmatriculare s-a plătit de către toți particularii care procedau la înmatricularea pentru prima dată în România a unui autovehicul indiferent de unde provine acesta, însă taxa de prima înmatriculare s-a aplicat numai autovehiculelor care nu sunt deja înmatriculate în România. Cu toate acestea taxa stabilită de art. 214 ind. 1 Cod fiscal nu s-a perceput în cazul reînmatriculării în România după 1.01.2007 a unui autovehicul care a fost anterior înmatriculat în România dar s-a perceput în cazul înmatriculării în România după 1.01.2007 a unui autovehicul care a fost anterior înmatriculat în alt stat membru al U.E decât România. Ori, în aceste condiții se constată o diferență de aplicare a taxei ce introduce un regim fiscal discriminatoriu pentru autovehiculele din CE aduse în România în scopul reînmatriculării cu situația în care au fost deja înmatriculate în țara de proveniență față de vehiculele înmatriculate deja în România pentru care la reînmatriculare nu se mai percepe o asemenea taxă.

Se mai observă că discriminarea operează și între nivelul de impozitare a autoturismelor înmatriculate în România anterior datei de 1.01.2007 când Statul Roman a aderat la UE și au intrat în vigoare [disp.art.214](#) ind. 1 Cod fiscal și nivelul de impozitare a autoturismelor înmatriculate în România ulterior datei de 1.01.2007 și în consecință instanța constată ca art. 90 din Tratatul CE este aplicabil în privința taxei speciale de primă înmatriculare plătită de reclamantă și contestată în prezenta cauză. Disp.art.214 ind. 1 Cod fiscal sunt astfel incompatibile cu [disp.art.90](#) din Tratatul CE motiv pentru care se impune menținerea soluției de obligare a pârâtei la restituirea acestei taxe.

Instanța națională este primul judecător comunitar și este abilitată să analizeze dispozițiile legislației interne prin raportare la prevederile dreptului comunitar. Potrivit art. 148 al.2 din Constituția României prevederile tratatelor constitutive ale UE au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne iar autoritatea judecătorească este obligată să aducă la îndeplinire obligațiile rezultate din aceste prevederi, ținând cont și de principiul efectului direct a art.90 al.1 din Tratatul CE (în prezent 110 din TFUE), pentru ordinea juridică internă a României.

Mai este de observat astfel, conform practicii constante a CJCE (cauza Simmenthal nr. C106/77 din 9.03.1978) ca „judecătorul național însărcinat să aplice în cadrul competenței sale, dispozițiile dreptului comunitar are obligația de a asigura realizarea efectului deplin a acestor norme, lăsând la nevoie neaplicată orice dispoziție contrară a legislației naționale, chiar ulterioară, fără a solicita sau a aștepta eliminarea prealabilă a acesteia pe cale legislativă sau prin orice alt procedeu constituțional”.

Ca atare față de practica constantă a Curții de Justiție a Comunității Europene, a cărei jurisprudență este obligatorie pentru instanțele naționale în interpretarea dreptului comunitar, tribunalul reține ca instanțele române de drept comun sunt competente să procedeze în executarea obligației de a asigura realizarea efectului deplin a dreptului comunitar, la însăși înlăturarea de la aplicare a oricărei dispoziții naționale contrare.

În ceea ce privește susținerile recurente legate de fondul cauzei, potrivit cărora se impunea admiterea în parte a acțiunii prin aplicarea dispozițiilor art. 11 din O.U.G. nr.50/2008 instanța constată că aceste susțineri sunt neîntemeiate în condițiile în care taxa specială ce face obiectul cauzei a fost încasată în baza legislației interne în vigoare anterior data de 1 iulie 2008 și care a fost apreciată ca fiind contrară normelor comunitare astfel încât s-a dat eficiență principiului potrivit căruia statul membru ce a impus sau aprobat o taxă contrară dreptului comunitar este obligat să restituie taxa percepută prin aplicarea acestuia. Or, în aceste condiții reclamantul are dreptul la restituirea integrală a taxei speciale iar restituirea doar a diferenței între taxa specială și taxa de poluare instituită prin O.U.G. nr.50/2008 pune inevitabil problema aplicării noului act normativ și pentru trecut astfel încât taxa specială s-ar valida prin aplicarea retroactivă a unui act normativ ce nu era în vigoare la data nașterii și consumării raportului juridic de drept fiscal întrucât la data achitării taxei erau incidente prevederile art.214¹ - 214³ Cod fiscal.

Se mai observă astfel, că noua taxă instituită de O.U.G. nr.50/2008 este stabilită pe alte principii decât taxa specială anterioară, are alt mod de calcul și altă destinație, iar admiterea în parte a acțiunii reclamantului așa cum solicită pârâta recurentă ar însemna înlăturarea considerentelor potrivit cărora taxa specială prevăzută anterior de Codul fiscal era impusă de Statul Român prin nerespectarea dispozițiilor art.90 alin.2 din Tratatul CE. și echivalează cu însăși

validarea acesteia, de vreme ce pârâta - recurentă neagă în continuare că taxa specială s-a perceput în baza unei norme legale interne contrare dreptului comunitar.

Pentru considerentele de fapt și de drept anterior menționate și văzând și dispozițiile art. 312 alin.1 teza a II-a C.p.c instanța urmează a respinge ca neîntemeiat recursul declarat de pârâta AFP Arad.

Văzând că nu s-au solicitat cheltuieli de judecată din partea intimatului,

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursurile declarat de recurente AFP Arad și DGFP Arad împotriva sentinței civile nr. pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr./108/2009 în contradictoriu cu intimatul x. Irevocabilă. Pronunțată în ședința publică din 26.10.2010.